Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (десети разширен състав)

16 юли 2025 година*

„Защита на личните данни — Жалба срещу администратора на лични данни на потребители на онлайн социална мрежа в Съюза — Член 65, параграф 1, буква а) от Регламент (ЕС) 2016/679 — Решение със задължителен характер на Европейския комитет по защита на данните —Заявление за достъп на подало жалба лице до подготвителна преписка във връзка с решение със задължителен характер — Отказ за предоставяне на достъп — Жалба за отмяна — Акт, подлежащ на обжалване — Допустимост — Член 41, параграф 2, буква б) от Хартата на основните права“

По дело T-183/23,

Lisa Ballmann, с местожителство в Инсбрук (Австрия), представлявана от F. Mikolasch, адвокат,

жалбоподател,

срещу

Европейски комитет по защита на данните, представляван от I. Vereecken, M. Gufflet и N. Peris Brines, подпомагани от G. Ryelandt, E. de Lophem и P. Vernet, адвокати,

ответник,

подпомаган от

Meta Platforms Ireland Ltd, установено в Дъблин (Ирландия), представлявано от M. Braun, H.-G. Kamann, F. Louis, A. Vallery, адвокати, D. Breatnach, B. Johnston, C. Monaghan, P. Nolan, L. Joyce, solicitors, D. McGrath, E. Egan McGrath, SC, и H. Godfrey, barrister,

встъпила страна,

ОБЩИЯТ СЪД (десети разширен състав),

състоящ се от: O. Porchia, председател, M. Jaeger, L. Madise (докладчик), P. Nihoul и S. Verschuur, съдии,

секретар: S. Spyropoulos, администратор,

* Език на производството: английски.

предвид изложеното в писмената фаза на производството, и по-специално определение от 17 април 2024 г., Ballmann/Европейски комитет по защита на данните (T-183/23, непубликувано, EU:T:2024:261), с което Meta Platforms Ireland е допуснато да встъпи в подкрепа на Европейския надзорен орган по защита на данните,

предвид поставените от Общия съд към страните въпроси на 4 декември 2024 г.,

предвид изложеното в съдебното заседание от 4 февруари 2025 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С жалбата си на основание член 263 ДФЕС жалбоподателката, г-жа Lisa Ballmann, иска да бъде отменено решението на Европейски комитет по защита на данните (наричан по-нататък „ЕКЗД“), съдържащо се в електронно писмо от 7 февруари 2023 г., с което се оставя без уважение заявлението ѝ за достъп, подадено на основание член 41, параграф 2, буква б) от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), до подготвителната преписка във връзка с решение със задължителен характер 3/2022 на ЕКЗД, отнасящо се до спора, отнесен за разглеждане от Data Protection Commission (орган за защита на данните, Ирландия, наричан по-нататък „ирландският надзорен орган“) във връзка с встъпилата страна, Meta Platforms Ireland Ltd (наричано по-нататък „Meta“), и предоставяната от него услуга Facebook (наричано по-нататък „обжалваното решение“).

Обстоятелства по спора и факти, настъпили след подаването на жалбата

2 На 25 май 2018 г. жалбоподателката, действаща чрез сдружение с нестопанска цел NOYB — European Center for Digital Rights (наричано по-нататък „NOYB“), сезира Österreichische Datenschutzbehörde (австрийски орган за защита на данните) с жалба на основание член 77 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) (ОВ L 119, 2016 г., стр. 1) срещу Facebook Ireland Ltd (което от 2022 г. е с наименование Meta) относно обработването на данни, свързани с използването на социалната мрежа Facebook. Жалбата се отнася до евентуални нарушения на няколко разпоредби от този регламент, и по-специално на членове 6 и 9.

3 На 30 май 2018 г. австрийският орган за защита на данните препраща жалбата до ирландския надзорен орган, като приема, че предвид трансграничния характер на обработването на данни във връзка с използването на социалната мрежа Facebook и мястото на установяване на Meta в Ирландия, ирландският надзорен орган е компетентен да действа като „водещ надзорен орган“ в съответствие с член 56, параграф 1 от Регламент 2016/679.

4 На 6 октомври 2021 г., след като провежда разследване, ирландският надзорен орган представя на другите засегнати надзорни органи, а именно на надзорните органи на другите държави членки и на другите държави — страни по Споразумението за Европейското икономическо пространство (ЕИП), проект за решение в съответствие с член

60, параграф 3 от Регламент 2016/679. Някои от посочените други органи правят относими и обосновани възражения по смисъла на член 4, точка 24 от посочения регламент срещу определени преценки, съдържащи се в проекта за решението.

5 След като е уведомена за проекта на решението на ирландския надзорен орган, жалбоподателката повече не взема участие в процедурата, тъй като между нея и този орган са възникнали различия относно поверителния характер на проекта за решение и на други документи, разменени в рамките на процедурата. По-конкретно тя не е получила копие от относимите и обосновани възражения на засегнатите надзорни органи и за разлика от Meta не е разполагала с възможност да представи становище по тези възражения и не е имала достъп до становището на последно посоченото дружество.

6 На 25 юли 2022 г., след като обменя информация с другите засегнати надзорни органи и решава да не уважи някои относими и обосновани възражения във връзка с проекта си за решение, ирландският надзорен орган сезира ЕКЗД, в рамките на въведения с Регламент 2016/679 механизъм за съгласуваност, в съответствие с член 60, параграф 4 от него, за да вземе отношение по тези възражения, като приеме решение със задължителен характер на основание член 65, параграф 1, буква а) от същия регламент.

7 На 10 август 2022 г. NOYB изпраща писмо до ЕКЗД, за да може според него да се избегне в рамките на процедурата пред този орган възможността за нарушаване на правото на жалбоподателката да бъде изслушана, както и на принципа на равно третиране, закрепени съответно в членове 41 и 20 от Хартата. NOYB приканва ЕКЗД да се съобрази с тези разпоредби, като на жалбоподателката бъде предоставена възможност да бъде изслушана, след като ѝ се предостави достъп до цялата преписка по случая.

8 С писмо от 21 ноември 2022 г. ЕКЗД отговаря на NOYB, че съгласно член 41, параграф 2, буква а) от Хартата и член 11 от правилника за дейността си трябва да гарантира, че всяка страна, по отношение на която решение със задължителен характер, прието на основание член 65, параграф 1, буква а) от Регламент 2016/679, може да има неблагоприятни последици, ще бъде изслушана преди приемането на такова решение. Той припомня, че неговите решения са адресирани до водещия надзорен орган и до засегнатите надзорни органи, а не до някоя от другите страни, и че в рамките на член 65, параграф 1, буква а) от Регламент 2016/679 той не е длъжен да извърши пълна проверка на проекта за решение на водещия надзорен орган или на процеса на вземане на решение от този орган. Той уведомява NOYB, че след задълбочен анализ на обхвата на спора е стигнал до извода, че решението със задължителен характер, което трябва да бъде взето в разглежданата процедура, няма да има неблагоприятни последици за жалбоподателката и поради това тя не разполага с правото да бъде изслушана пред него.

9 На 5 декември 2022 г. ЕКЗД приема решение със задължителен характер 3/2022. В точка 19 от това решение ЕКЗД посочва, че според него то няма да има неблагоприятни последици за жалбоподателката, поради което тя не отговаря на условията, за да ѝ бъде предоставено правото да бъде изслушана от него на основание член 41 от Хартата, приложимата съдебна практика и член 11 от правилника за дейността си. В същата точка се уточнява, че това не засяга правото на изслушване и сродните му права, които жалбоподателката може да има пред националните надзорни органи.

10 На 31 декември 2022 г. ирландският надзорен орган в съответствие с член 60, параграф 7 от Регламент 2016/679 приема окончателно решение за изпълнение на решение със задължителен характер 3/2022.

11 С електронно писмо от 6 януари 2023 г. NOYB иска от ЕКЗД да му изпрати решение със задължителен характер 3/2022, окончателното решение на ирландския надзорен орган и относимите и обосновани възражения на засегнатите надзорни органи по отношение на проекта за решение на ирландския надзорен орган, като се позовава на член 41 от Хартата, членове 60 и 65 от Регламент 2016/679 и „правото на достъп до документи съгласно правото на Съюза“.

12 В отговор на това електронно писмо на 11 януари 2023 г. ЕКЗД уведомява NOYB, че ще му изпрати интернет връзките за достъп към текста на исканите решения веднага щом бъдат публикувани и че искането му за достъп до относимите и обосновани възражения ще се разглежда като заявление за достъп до документи на основание Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, 2001 г., стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 76). Същия ден NOYB уведомява ЕКЗД, че е получило окончателното решение на ирландския надзорен орган. На 12 януари 2023 г. ЕКЗД предоставя на NOYB интернет връзка към текста на решение със задължителен характер 3/2022.

13 С електронно писмо от 25 януари 2023 г. NOYB подава до ЕКЗД ново заявление за достъп до пълната преписка, като се позовава главно на правата на жалбоподателката, изведени от член 41 от Хартата „като страна“, както и на „всяко друго правно основание“, като член 42 от Хартата, член 15 ДФЕС или Регламент № 1049/2001.

14 На 26 януари и 2 февруари 2023 г. ЕКЗД, позовавайки се на електронното писмо на NOYB от 6 януари 2023 г., предоставя на NOYB на основание Регламент № 1049/2001 пълен достъп до някои от поисканите относими и обосновани възражения и частичен достъп до останалата част от тези възражения.

15 На 31 януари 2023 г. в отговор на искане на ЕКЗД за разяснения от NOYB последно посоченото сдружение подчертава, че заявлението му за достъп до преписката се основава главно на член 41 от Хартата, „но и на всяко друго правно основание“, и не се ограничава до относимите и обосновани възражения.

16 В обжалваното решение, от една страна, ЕКЗД, който разглежда заявлението за достъп до преписката с оглед на Регламент № 1049/2001, приканва NOYB да представи разяснения относно обхвата на това заявление в съответствие с член 6, параграф 2 от посочения регламент, и да приеме да бъде изготвено справедливо решение по силата на параграф 3 от същия член. От друга страна, той посочва, че едновременно с това е разгледал задълбочено заявлението за достъп до преписката на основание член 41, параграф 2, буква б) от Хартата и счита, че жалбоподателката, в качеството си на подало жалбата лице не разполага с право на достъп на това основание. Що се отнася до последния аспект, ЕКЗД се позовава по-специално на точка 19 от решение със задължителен характер 3/2022 (вж. т. 9 по-горе) и на писмото си от 21 ноември 2022 г. (вж. т. 8 по-горе), като още веднъж заявява, че решението със задължителен характер няма да има неблагоприятни последици за жалбоподателката.

17 На 7 април 2023 г. жалбоподателката подава в секретариата на Общия съд жалбата по настоящото производство.

18 С решение от 12 април 2023 г. на основание Регламент № 1049/2001 ЕКЗД предоставя на NOYB пълен достъп до някои от документите, поискани от NOYB в електронното му писмо от 25 януари 2023 г., и частичен достъп до останалата част от документите.

Искания

19 Жалбоподателката иска от Общия съд:

– да отмени обжалваното решение в частта, в която ЕКЗД отхвърля заявлението ѝ за достъп до преписката на основание член 41, параграф 2, буква б) от Хартата,

– да осъди ЕКЗД да заплати съдебните разноски,

– да осъди Meta да понесе направените от него съдебни разноски.

20 ЕКЗД иска от Общия съд:

– да отхвърли жалбата като недопустима,

– при условията на евентуалност, да отхвърли жалбата като неоснователна,

– да осъди жалбоподателката да заплати съдебните разноски, и ако това искане не бъде уважено, да осъди Meta да понесе направените от него съдебни разноски.

21 Meta иска от Общия съд:

– да отхвърли жалбата като недопустима,

– при условията на евентуалност, да отхвърли жалбата като неоснователна,

– да осъди жалбоподателката да заплати съдебните разноски, включително направените от него.

От правна страна

По допустимостта на жалбата

22 ЕКЗД повдига възражение за недопустимост на жалбата, тъй като обжалваното решение не променяло правното положение на жалбоподателката. То представлявало само междинен акт по отношение на последната, който имал за цел получаването от нея на повече разяснения относно предмета на заявлението ѝ за достъп в съответствие с член 6, параграф 2 от Регламент № 1049/2001 и намирането на справедливо решение с нея в приложение на параграф 3 от този член с оглед на големия брой съответни документи,

което впрочем жалбоподателката е приела. Следователно в обжалваното решение не се съдържало окончателното становище по същество на ЕКЗД по заявлението за достъп, и по-специално с него последното не се оставяло без уважение.

23 В това отношение ЕКЗД уточнява, че всъщност е разгледал заявлението за достъп на жалбоподателката въз основа на едно от многобройните правни основания, изтъкнати от NOYB в електронното му писмо от 25 януари 2023 г., в случая Регламент № 1049/2001, и че това го е накарало да ѝ предостави голям брой документи както преди, така и след приемането на обжалваното решение. Той твърди, че единствената цел на това заявление за достъп е да бъдат получени определени документи, независимо от посоченото правно основание. Така жалбоподателката е подала едно заявление въз основа на няколко правни основания, а не няколко заявления, всяко от които с различно правно основание. Като се позовава на решението си от 12 април 2023 г. (вж. т. 18 по-горе), той твърди, че въз основа на Регламент № 1049/2001 жалбоподателката в крайна сметка е имала достъп до същите документи, както ако заявлението ѝ е било разгледано с оглед на член 41, параграф 2, буква б) от Хартата.

24 Meta твърди, че жалбата е недопустима, тъй като обжалваното решение, доколкото се отнася до член 41, параграф 2, буква б) от Хартата, било единствено акт, който напълно потвърждава отговора на ЕКЗД, съдържащ се в писмото му до NOYB от 21 ноември 2022 г. (вж. т. 8 по-горе), което само по себе си представлява единствено междинен акт в процедурата, довела до приемането на решение със задължителен характер 3/2022. С това писмо ЕКЗД е оставил без уважение заявлението за достъп, подадено от жалбоподателката на 10 август 2022 г. (вж. т. 7 по-горе). Този отказ е можел да бъде оспорен само при наличие на жалба срещу решение със задължителен характер 3/2022, с което се прекратява процедурата.

25 Жалбоподателката твърди, че жалбата ѝ е допустима.

26 Съгласно постоянната съдебна практика жалбата за отмяна, предвидена в член 263 ДФЕС, може да се подаде срещу всички актове, приети от институциите, органите или службите и агенциите на Европейския съюз, независимо от техния характер или форма, чиято цел е да породят задължително правно действие, което може да засегне интересите на жалбоподателя, като измени съществено неговото правно положение (вж. в този смисъл решения от 11 ноември 1981 г., IBM/Комисия, 60/81, EU:C:1981:264, т. 9, и от 18 ноември 2010 г., NDSHT/Комисия, C-322/09 P, EU:C:2010:701, т. 45 и цитираната съдебна практика).

27 За да се определи дали даден акт поражда задължителни правни последици, следва да се съобрази същността на акта и въпросните последици да се преценят с оглед на обективни критерии като съдържанието на акта, като евентуално се държи сметка и за контекста на приемането му и правомощията на издалата го институция (вж. решение от 20 февруари 2018 г., Белгия/Комисия, C-16/16 P, EU:C:2018:79, т. 32 и цитираната съдебна практика).

28 В това отношение обжалваеми актове по принцип представляват мерките, които определят окончателно становището на институция, орган, служба или агенция на Съюза в края на дадена административна процедура и целят да произведат задължителни правни последици, които могат да засегнат интересите на жалбоподателя, с изключение по-специално на междинните мерки, чиято цел е да подготвят окончателното решение, но

нямат такива последици, както и актове, които изцяло потвърждават предходен акт, необжалван в сроковете (вж. решение от 25 юни 2020 г., SATCEN/KF, C-14/19 P, EU:C:2020:492, т. 70 и цитираната съдебна практика).

29 На първо място, що се отнася до повдигнатото от ЕКЗД възражение за недопустимост, то се основава на предпоставката, че в обжалваното решение той не се е произнесъл по заявлението за достъп на основание член 41, параграф 2, буква б) от Хартата, тъй като е избрал да разгледа заявлението за достъп единствено с оглед на Регламент № 1049/2001 — правно основание, което е посочено и в електронното писмо на NOYB от 25 януари 2023 г. (вж. т. 13 по-горе), и което би довело до същия резултат, както ако е бил приложил посочената по-горе разпоредба. Тази предпоставка обаче е погрешна.

30 Обжалваното решение представлява отговор на ЕКЗД на заявлението за достъп до преписката, съдържащо се в електронното писмо на NOYB от 25 януари 2023 г. В това електронно писмо жалбоподателката основава заявлението си главно на член 41 от Хартата и допълнително на „всяко друго правно основание“, а именно основно на Регламент № 1049/2001.

31 От обжалваното решение е видно, че в него ЕКЗД се е произнесъл както по заявлението за достъп на основание член 41 от Хартата, като правилно е посочил, че по-специално се има предвид параграф 2, буква б) от този член, така и по заявлението въз основа на Регламент № 1049/2001. Така, що се отнася до заявлението за достъп на основание на този регламент, той приканва жалбоподателката да изясни неговия обхват, за да се приеме справедливо решение. В това отношение, както твърди ЕКЗД, обжалваното решение представлява само междинна мярка, чиято цел е да подготви окончателното решение, прието в случая на 12 април 2023 г. (вж. т. 18 по-горе), като то не поражда задължително правно действие, което може да засегне интересите на жалбоподателката. Тази част от обжалваното решение обаче не е предмет на настоящата жалба.

32 Що се отнася до заявлението за достъп до преписката на основание член 41, параграф 2, буква б) от Хартата, ЕКЗД посочва, че е извършил „задълбочена“ преценка, преди да достигне до извода, че следва да го остави без уважение с мотива, че понеже решение със задължителен характер 3/2022 няма да има неблагоприятни последици за жалбоподателката, тя не се ползва от такова право на достъп. Ето защо трябва да се приеме, че с обжалваното решение се отказва поисканият от жалбоподателката на основание член 41, параграф 2, буква б) от Хартата достъп до преписката. Освен това, тъй като заявлението за достъп до преписката и следователно обжалваното решение са приети в момент, в който както решение със задължителен характер 3/2022, така и окончателното решение на ирландския надзорен орган вече са били приети, следва да се приеме, че с обжалваното решение се определя окончателно позицията на ЕКЗД по това заявление за достъп, доколкото то се основава на член 41, параграф 2, буква б) от Хартата, и засяга непосредствено и необратимо правното положение на жалбоподателката, що се отнася до евентуалното ѝ право на достъп до преписката на ЕКЗД.

33 Обстоятелството, че ЕКЗД е разгледал едновременно заявлението за достъп и на основание на Регламент № 1049/2001 не поставя под въпрос предходните изводи. Правото на достъп до преписката, закрепено в член 41, параграф 2, буква б) от Хартата, и правото на публичен достъп до документите на институциите, предвидено в Регламент № 1049/2001, всъщност попадат в обхвата на два различни правни режима.

34 Така, на първо място, тези две права нямат едни и същи бенефициери: докато правото на достъп до документите се признава на всеки гражданин на Съюза и на всяко физическо или юридическо лице, пребиваващо или чието седалище според учредителния акт е в държава членка, правото на достъп до преписката е в полза на лицето, за което се „отнася“ преписката, а именно самият титуляр на правото.

35 На следващо място, тези две права не се отнасят непременно до едни и същи документи: правото на достъп, закрепено в член 41, параграф 2, буква б) от Хартата, се прилага към документите, които се отнасят до дадено лице, докато предвиденото в Регламент № 1049/2001 право на достъп се прилага за всеки документ на институция, независимо от наличието на преписка относно засегнато лице.

36 Освен това, докато в членове 7 и 8 от Регламент № 1049/2001 се предвижда двуетапна административна процедура, предхождаща евентуалното обжалване пред съда на Съюза, такова изискване не съществува за заявлението за достъп до преписката на основание член 41, параграф 2, буква б) от Хартата.

37 Накрая, спрямо правото на достъп до документи се прилагат определени ограничения, основани на съображения, свързани с публични и частни интереси. По-конкретно Регламент № 1049/2001 предвижда в член 4 режим на изключения, съгласно който институциите могат да откажат достъп до документ, в случай че оповестяването му би засегнало някои от интересите, защитени от този член. От своя страна правото на достъп до преписката е ограничено само от „зачитането на легитимните интереси, свързани с поверителността и професионалната и служебна тайна“. Следва да се добави, че последица от тази последна разлика между двата режима е фактът, че не е гарантирано, че заявление за достъп на основание на Регламент № 1049/2001 при всички обстоятелства ще доведе до същия резултат, що се отнася до предоставените документи, както ако е било подадено на основание член 41, параграф 2, буква б) от Хартата. В това отношение следва да се отбележи, че в съдебното заседание, в отговор на въпрос на Общия съд ЕКЗД признава, противно на поддържаното от него в писмените му изявления, че в случая жалбоподателката е имала по-широк достъп до документите по силата на последната разпоредба от този, от който би се ползвала по силата на Регламент № 1049/2001.

38 От това следва, че повдигнатото от ЕКЗД възражение за недопустимост трябва да се отхвърли.

39 На второ място, що се отнася до довода, изведен от изцяло потвърдителния характер на обжалваното решение, достатъчно е да се отбележи, че той произтича от неправилно тълкуване на писмото на ЕКЗД от 21 ноември 2022 г. С това писмо, изпратено в момент, когато е в ход процедурата по член 65, параграф 1, буква а) от Регламент 2016/679, ЕКЗД отговаря на писмото на NOYB от 10 август 2022 г. (вж. т. 7 по-горе), с което е приканен да позволи на NOYB да упражни правото си на изслушване, след като му се предостави пълен достъп до преписката по делото. В отговора си ЕКЗД се произнася изключително по правото на жалбоподателката да бъде изслушана преди приемането на решението със задължителен характер, като ѝ отказва такова право и в това отношение посочва само член 41, параграф 2, буква а) от Хартата и член 11 от правилника за дейността си, който предвижда по-специално, че преди да вземе такова решение, комитетът трябва да следи да бъдат „изслушани всички лица, които могат да претърпят вреди“. В писмото си от

21 ноември 2022 г. ЕКЗД не взема отношение по възможността за достъп до преписката на основание член 41, параграф 2, буква б) от Хартата. От това следва, че не може да се приеме, че обжалваното решение изцяло потвърждава това писмо.

40 Това важи в още по-голяма степен, тъй като, както бе констатирано в точка 30 по-горе, посоченото решение всъщност представлява отговор на ЕКЗД на заявлението за достъп до преписката, съдържащо се в електронното писмо на NOYB от 25 януари 2023 г. Както потвърждава в съдебното заседание, ЕКЗД разглежда заявлението за достъп до преписката от 25 януари 2023 г. като ново заявление спрямо подаденото от NOYB на 10 август 2022 г. Всъщност това заявление е отправено след приемането както на решение със задължителен характер 3/2022, така и на окончателното решение на ирландския надзорен орган за изпълнение на това задължително решение. Следователно то се отнася до една по-пълна преписка от първоначално посочената. Административната преписка е динамична по своята същност и може да се променя с течение на времето в резултат на актовете или документите, които се добавят към нея.

41 Поради това жалбата трябва да се приеме за допустима.

По същество

42 В подкрепа на жалбата си жалбоподателката изтъква едно-единствено основание, а именно нарушение на член 41, параграф 2, буква б) от Хартата, като то се състои от четири части. В първата част тя изтъква, че достъпът до преписката на основание на посочената разпоредба не зависи от условието приетата въз основа на тази преписка мярка да има неблагоприятни последици за поискалото достъп лице, тъй като единственият приложим критерий е преписката да се отнася до това лице. Във втората част тя твърди, че преписката на ЕКЗД, до която е поискала достъп, се отнася до нея. В третата част тя твърди, че предвиденото в посочената разпоредба право на достъп до преписката не зависи от правото на изслушване, предвидено в член 41, параграф 2, буква а) от Хартата. В четвъртата част, изтъкната при условията на евентуалност, жалбоподателката твърди, че във всички случаи решение със задължителен характер 3/2022 има неблагоприятни последици за нея.

43 Първата, втората и третата част ще бъдат разгледани заедно, тъй като се основават на доводи, които се допълват взаимно.

44 В първата част жалбоподателката отбелязва, че отказът на ЕКЗД да ѝ предостави достъп до преписката в обжалваното решение се основава на констатацията, че решение със задължителен характер 3/2022 не може да има неблагоприятни последици за нея. В член 41, параграф 2, буква б) обаче, за разлика от член 41, параграф 2, буква а) от Хартата, не се предвиждало такова изискване, а правото на достъп до преписката се поставяло в зависимост единствено от условието посочената преписка да се „отнася“ до поискалото достъп лице.

45 Във втората част жалбоподателката твърди, че безспорно преписката на ЕКЗД, до която е поискала достъп, се „отнася“ до нея по смисъла на член 41, параграф 2, буква б) от Хартата, тъй като решение със задължителен характер 3/2022 се отнася до дело, образувано по административна жалба, подадена от нея на основание член 77 от Регламент 2016/679 срещу Meta, както се припомня в точка 3 от това решение. В посоченото решение се правило позоваване повече от 160 пъти на административната жалба и на лицето, което я е подало.

46 В третата част жалбоподателката твърди, че правото на достъп до преписката, предвидено в член 41, параграф 2, буква б) от Хартата, е самостоятелно право спрямо правото на изслушване, предвидено в член 41, параграф 2, буква а) от Хартата и има по-широк обхват от последно посоченото право. Правото на изслушване било свързано главно с правото на защита, докато правото на достъп до преписката било съставна част от принципа на равни процесуални възможности и от правото на ефективни правни средства за защита. Съдът разглеждал двете права поотделно и не поставял правото на достъп до преписката в зависимост от правото на изслушване в рамките на производството.

47 В писмената си реплика жалбоподателката доразвива доводите относно твърдения самостоятелен характер на правото на достъп до преписката. В този контекст тя припомня по-специално, че съгласно член 52, параграф 1 от Хартата всяко ограничаване на упражняването на правата и свободите, признати от нея, трябва да бъде предвидено в закон, и изтъква няколко довода, свързани с буквалното, телеологичното и систематичното тълкуване, по-конкретно на член 41, параграф 2, буква б) от Хартата. Що се отнася до последния аспект, тя посочва по-специално, че жалбата ѝ е била „разгледана“ по смисъла на член 41, параграф 1 от Хартата в рамките на съответното производство, че също както правото на всяко лице на достъп до събраните лични данни, които се отнасят до него, закрепено в член 8, параграф 2 от Хартата, правото на достъп на дадено лице до отнасящата се до него преписка трябва да може да се упражнява независимо от упражняването на друго право или от обстоятелството, че то е неблагоприятно засегнато, и че начинът, по който заинтересованото лице ще използва отнасящата се до него преписка, е без значение.

48 В писмената си защита ЕКЗД отговаря общо на първите три части на единственото основание, като по същество твърди, че член 41, параграф 2, буква б) от Хартата се прилага само в случаите, когато решението, за което се отнася тази преписка, може да има неблагоприятни последици за лицето, искащо достъп до нея.

49 В това отношение, на първо място, ЕКЗД посочва, че от текста на член 41, параграф 2 от Хартата следва, че правото на достъп до преписката е „подчаст“ от правото на добра администрация и че последно посоченото право, чийто общ обхват е определен в параграф 1 от този член, не представлява самостоятелно право. Следователно правото на достъп до преписката имало „индивидуално измерение“, тъй като приложното му поле било ограничено до лицата, чиито „въпроси“ се разглеждат от институциите, органите, службите и агенциите на Съюза.

50 На второ място, ЕКЗД твърди, че несамостоятелният характер на правото на добра администрация, на което правото на достъп до преписката представлява подчаст, означава, че дадено лице ще има право на достъп до преписката само ако без този достъп резултатът от процедурата би могъл да бъде различен, засягайки по този начин конкретно правото му на защита. Всъщност правото на достъп до преписката, подобно на правото на изслушване, било съставна част от правото на защита. Така лицата, които не могат да се позоват на същинско право на защита, а именно тези, срещу които не са образувани производства, които биха могли да приключат със засягащ ги неблагоприятно акт, не се ползвали от право на достъп до преписката на основание член 41, параграф 2, буква б) от Хартата.

51 В писмената си дуплика ЕКЗД оспорва и доводите, които жалбоподателката извежда от буквалното, телеологичното и систематичното тълкуване на член 41, параграф 2, буква б) от Хартата. Първо, ЕКЗД счита, че направеното от жалбоподателката препращане към Регламент 2016/679 в подкрепа на буквалното тълкуване на Хартата е неправилно от методологична гледна точка и не е съобразено с йерархията между акт на вторичното право и първичното право на Съюза. Във всеки случай член 41 от Хартата се отнасял до разглеждането на „въпроси“ или на „документи“ по преписката на дадено лице, докато Регламент 2016/679 се отнасял до разглеждането на жалби, което било различно действие, освен факта, че не би могло да се приеме, че в случая ЕКЗД е разгледал въпросите или документите по преписката на жалбоподателката. Второ, ЕКЗД твърди, че правото на достъп до преписката по член 41, параграф 2, буква б) от Хартата не е безусловно и оспорва релевантността на аналогията с правото на достъп на дадено лице до собствените му лични данни, които са били събрани. ЕКЗД подчертава, че целта на правото на достъп до преписката е да се зачетат правото на защита и принципът на равни процесуални възможности, като се позволи на лицата, спрямо които се прилагат мерки, които биха могли да имат неблагоприятни последици за тях, да разгледат релевантните за защитата им документи, и следователно не може да се преценява изолирано. В случая жалбоподателката не е доказала, че отказът на ЕКЗД да ѝ предостави достъп до преписката засяга правото ѝ на защита. Тъй като решение със задължителен характер 3/2022 не е адресирано до жалбоподателката и не я засяга, този отказ не може да има неблагоприятни последици за нея. Жалбоподателката разполага с национални способи за защита, за да оспори окончателните решения на компетентните надзорни органи, с които заявленията ѝ не се уважават, а когато такова решение привежда в изпълнение решение със задължителен характер, прието от ЕКЗД, и валидността му е оспорена, на основание член 267 ДФЕС националната юрисдикция трябва да сезира Съда с преюдициален въпрос за преценка на валидността.

52 На първо място, Meta твърди, че в рамките на процедурата, предвидена в член 65, параграф 1, буква а), която има административен характер, Регламент 2016/679 не предоставя на подалото жалба лице правото да бъде изслушано или да има достъп до преписката на ЕКЗД. В това отношение то прави паралел с процедурите по прилагане на правилата относно конкуренция на Съюза, като отбелязва, че в тези процедури предприятията, срещу които е насочено разследването, и тези, които са подали жалба, не се намират в едно и също положение от процесуална гледна точка. Процесуалните права на последно посочените предприятия не били толкова широки, колкото правото на защита на първите. Те имали само ограничен достъп до преписката, и то само при особени обстоятелства, по-специално ако се предвижда отхвърляне на жалбата им. Регламент 2016/679 не предоставял възможност подало жалба лице да бъде поставено в същото положение от процесуална гледна точка като разследваната страна. Нито този регламент, нито правилникът за дейността на ЕКЗД предоставяли на подало жалба лице право на достъп до преписката. Освен това принципът на равни процесуални възможности не се прилагал между подало жалба лице и разследвана страна в рамките на процедурата по член 60 или член 65, параграф 1, буква а) от Регламент 2016/679.

53 На второ място, Meta твърди, че жалбоподателката няма и право на достъп до преписката на ЕКЗД на основание член 41, параграф 2, буква б) от Хартата. То твърди, че това право е част от цялостното право на защита, предвидено в член 41, параграф 2 от Хартата, и следователно, за да разполага с такова право, поискалото достъп лице трябва да докаже, че процедурата има неблагоприятни последици за него. Не било достатъчно преписката по тази процедура да се отнася до него. В случая подаденото от жалбоподателката заявление

за достъп до преписката не било свързано по-специално с правото на изслушване. Впрочем жалбоподателката не била подала жалба срещу решение със задължителен характер 3/2022, основана на твърдяно нарушение на правото ѝ на защита. Всъщност заявлението ѝ за достъп до преписката било мотивирано от намерението ѝ да участва в други производства, пред национални съдилища, които засягат по-специално Meta.

54 В становището си по изявлението при встъпване жалбоподателката препраща към решение от 7 декември 2023 г., SCHUFA Holding (Освобождаване от остатък по задължения) (C-26/22 и C-64/22, EU:C:2023:958), в което Съдът е постановил, че лицата, подали жалба, имат право по отношение на нея да бъде прието решение, както и че това решение подлежи на пълен съдебен контрол, както е предвидено в член 78 от Регламент 2016/679. Това включвало както правото на изслушване, така и правото на достъп до преписката. Тези принципи следвало да се прилагат и когато при разглеждането на жалбата се използва механизмът за съгласуваност, в който участва ЕКЗД, като приема решение със задължителен характер. Освен това в предложението за регламент на Европейския парламент и на Съвета за установяване на допълнителни процедурни правила за прилагането на Регламент 2016/679 (COM(2023) 348 final), както в редакцията му след измененията, предложени от Европейския парламент, така и в редакцията, съдържаща се в мандата на Съвета на Европейския съюз, се предвиждало право на достъп до преписката за лицата, подали жалба, както и за администраторите. Освен това жалбоподателката оспорва релевантността на паралела, който Meta прави с процедурите по прилагане на правилата на Съюза в областта на конкуренцията.

55 В това отношение член 41 от Хартата, озаглавен „Право на добра администрация“, предвижда в параграф 1, че „[в]секи има право засягащите го въпроси да бъдат разглеждани от институциите, органите, службите и агенциите на Съюза безпристрастно, справедливо и в разумен срок“.

56 В параграф 2 от същия член се уточнява, че това право включва „по-специално“:

„а) правото на всяко лице да бъде изслушвано преди срещу него да бъде предприета индивидуална мярка, която би имала неблагоприятни последици за него;

б) правото на достъп на всяко лице до документите, които се отнасят до него, като се зачитат легитимните интереси, свързани с поверителността и професионалната и служебна тайна;

в) задължението на администрацията да мотивира своите решения“.

По самостоятелния характер на правото на достъп до преписката спрямо правото на изслушване

57 В самото начало следва да се подчертае, че между страните не се спори, че не съществува правен текст, който да урежда по-специално, нито a fortiori да ограничава правото на лице, подало жалба, да подаде на основание член 77 от Регламент 2016/679 заявление за достъп до подготвителна преписка на ЕКЗД във връзка с приемането на решение със задължителен характер на основание член 65, параграф 1, буква а) от този регламент. По-специално ограничения за упражняването на това право не са установени нито в Регламент 2016/679, нито в правилника за дейността на ЕКЗД, което се потвърждава от последния в отговор на поставен от Общия съд въпрос в съдебното заседание.

58 При тези обстоятелства следва да се определи дали член 41, параграф 2, буква б) от Хартата предоставя на жалбоподател в административно производство право на достъп до такава преписка, или упражняването на това право зависи от правото на изслушване, закрепено в член 41, параграф 2, буква а) от Хартата.

59 Страните спорят относно самостоятелния характер на правото на достъп до преписката, предвидено в тази разпоредба. Според защитаваната от ЕКЗД и Meta теза това право няма самостоятелен характер, а е следствие от принципа на зачитане на правото на защита, като от това следва, че от него могат да се ползват само лицата, срещу които е образувано производство, което може да завърши с акт с неблагоприятни последици за тях. За сметка на това, жалбоподателката счита, че това право не зависи от принципа на зачитане на правото на защита и е свързано единствено с условието преписката да се „отнася“ до лицето, което иска достъп до нея.

60 В самото начало следва да се отбележи, че в случая заявлението за достъп до преписката на ЕКЗД е подадено от жалбоподателката в момент, в който административната процедура, довела до приемането на решение със задължителен характер 3/2022, вече е била приключена, и в който ирландският надзорен орган вече е приложил това решение с окончателното си решение от 31 декември 2022 г. (вж. т. 30 и 40 по-горе). Целта на това заявление не е да се позволи на жалбоподателката да упражни евентуално право да бъде изслушана в хода на производството пред ЕКЗД, както впрочем подчертава Meta, а да се получи информация относно условията за изготвяне на тези решения, и по-специално да се провери дали и в каква степен въпросите от жалбата ѝ са били взети предвид и решени, за да бъде възможно при необходимост тя надлежно да защити позицията си в рамките на националните съдебни производства, свързани с решение със задължителен характер 3/2022. Освен това в съдебното заседание жалбоподателката заявява, че въпросът за евентуалното нарушение на правото ѝ да бъде изслушана в хода на процедурата пред ЕКЗД не е предмет на настоящото производство.

61 Както правилно изтъква жалбоподателката, текстът на член 41, параграф 2, буква б) от Хартата не ограничава правото на достъп на дадено лице до отнасящите се до него документи до обстоятелството, че тази преписка е свързана с мярка, която може да има неблагоприятни последици по отношение на него. Несъмнено такова изискване се съдържа в член 41, параграф 2, буква а) от Хартата, който закрепва правото на изслушване, но нищо в текста на тези разпоредби, нито в текста на член 41 от Хартата, разглеждан в неговата цялост, по принцип не обвързва упражняването на първото право с упражняването на второто.

62 Макар да е вярно, че правото на достъп до преписката представлява необходима предпоставка за ефективното упражняване на правото на защита, приложното му поле все пак може да бъде по-широко. Впрочем такъв е случаят с жалбоподателката, която, както бе констатирано в точка 60 по-горе, е поискала достъп до преписката на ЕКЗД не с цел да бъде изслушана и да осигури защитата си в рамките на висяща административна процедура, а за да се запознае със съдържанието ѝ, за да прецени дали е уместно да подаде жалба по съдебен ред. Следователно правото на достъп до преписката, предвидено в член 41, параграф 2, буква б) от Хартата, не може да се сведе до това да бъде следствие от принципа на зачитане на правото на защита.

63 Член 41, параграф 2, буква б) от Хартата трябва да се тълкува във връзка с параграф 1 от същия член в смисъл, че правото на достъп до преписката е свързано с правото на всяко лице засягащите го въпроси да бъдат разглеждани от администрацията на Съюза безпристрастно, справедливо и в разумен срок. Когато обаче разглежда делата на правните субекти, последната не се ограничава до предприемане на мерки, които имат или могат да имат неблагоприятни последици за тях. Задължението за справедливо разглеждане на делата на дадено лице може по-специално да се тълкува в смисъл, че предполага задължение за предоставяне на достъп на това лице до административната преписка, която се отнася до него.

64 Следва също да се има предвид, че правото на достъп до преписката, предвидено в член 41, параграф 2, буква б) от Хартата, е съставна част от „правото на добра администрация“, което е предмет на член 41 от Хартата като цяло. Този член обаче не се отнася само до упражняването на правото на изслушване от администрацията на Съюза, което е изрично обхванато от параграф 2, буква а) от нея, а има по-широк обхват, като включва и други права или принципи, които тази администрация трябва да зачита в отношенията си с правните субекти. Така по-специално принципът, че делата трябва да се разглеждат в разумен срок (член 41, параграф 1 от Хартата), задължението на администрацията на Съюза да мотивира своите решения (член 41, параграф 2, буква в) от Хартата), принципът, че Съюзът е длъжен да поправи вредите, причинени от неговата администрация (член 41, параграф 3 от Хартата), и принципът, че администрацията на Съюза е длъжна да общува с правните субекти на езика на Съюза, използван от последните (член 41, параграф 4 от Хартата), не се ограничават до случаите, в които се прилага правото на защита.

65 Ето защо следва да се заключи, че дадено лице има право на достъп до отнасящата се до него преписка, макар да не се намира в положение, в което би могло да упражни правото си на изслушване, при условие обаче, както ще бъде изложено по-подробно по-долу, че в разглежданата област няма специални правила, които да ограничават упражняването на това право на достъп до преписката в съответствие с изискванията на член 52, параграф 1 от Хартата.

66 Изводът в точка 65 по-горе не се опровергава от съдебната практика, на която се позовават ЕКЗД и Meta в писмените си изявления, както и в съдебното заседание.

67 Така, що се отнася до решение от 26 февруари 2013 г., Испания/Комисия (T-65/10, T-113/10 и T-138/10, непубликувано, EU:T:2013:93), освен че то е отменено в производство по обжалване с решение от 24 юни 2015 г., Испания/Комисия (C-263/13 P, EU:C:2015:415), в точка 38 от него, която е възпроизведена от ЕКЗД, само се припомня по същество, че прогласеното в член 41 от Хартата право на добра администрация не представлява самостоятелно право, а се изразява посредством различни конкретни права, като правото на достъп на всяко лице до документите, които се отнасят до него. Решение от 20 май 2015 г., Yuanping Changyuan Chemicals/Съвет (T-310/12, непубликувано, EU:T:2015:295, т. 225), се отнася не до правото на достъп до преписката, а до неспазването от страна на институцията на минимален срок, предоставен на съответните предприятия от приложимата правна уредба, за да представят становища, и то в контекста на член 41, параграф 2, буква а) от Хартата. Решения от 13 септември 2018 г., UBS Europe и др. (C-358/16, EU:C:2018:715, т. 66), от 6 декември 1994 г., Lisrestal и др./Комисия (T-450/93, EU:T:1994:290, т. 42), от 29 юни 1995 г., ICI/Комисия (T-36/91, EU:T:1995:118, т. 69), от 9 юли 1999 г., New Europe Consulting и Brown/Комисия (T-231/97, EU:T:1999:146, т. 42), и от 14 юли 2021 г., AI/ECDC (T-65/19, EU:T:2021:454, т. 155), се отнасят до положения, в които принципът на зачитане на правото

на защита на заинтересованото лице трябва да бъде гарантиран и в които правото на достъп на това лице до съдържащите се в преписката документи е разглеждано само като съставна част на този принцип.

68 Що се отнася до решение от 13 декември 2018 г., Ryanair и Airport Marketing Services/Комисия (T-165/15, EU:T:2018:953), следва да се припомни, че в областта на контрола върху държавните помощи ограниченията на правото на достъп до административната преписка на Европейската комисия са „предвидени в закон“ по смисъла на член 52, параграф 1 от Хартата, а именно че произтичат както от разпоредба на Договора, така и от акт на вторичното право, приет с цел да се осигури тяхното прилагане. В това отношение следва да се отбележи, че в тази област основните принципи, които ръководят процедурата, са определени пряко в Договора, а именно в член 108 ДФЕС. Този член, който заменя член 93 от Договора за ЕО (понастоящем член 88 ЕО), се тълкува постоянно от Съда в смисъл, че изисква от Комисията да проведе обсъждане при условията на състезателност и зачитане на правото на защита само по отношение на държавата членка, отговорна за предоставянето на помощта, а не и по отношение на другите заинтересовани страни в производството, сред които е и лицето, подало първоначалната жалба (вж. в този смисъл решения от 2 април 1998 г., Комисия/Sytraval и Brink’s France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, т. 59, от 24 септември 2002 г., Falck и Acciaierie di Bolzano/Комисия, C-74/00 P и C-75/00 P, EU:C:2002:524, т. 81—84, и от 13 декември 2018 г., Ryanair и Airport Marketing Services/Комисия, T-165/15, EU:T:2018:953, т. 56).

69 Това тълкуване в съдебната практика на член от Договора, който се намира на същото ниво в йерархията на правните норми като член 41 от Хартата, но може да се счита за lex specialis по отношение на последно посочения член, е възпроизведено в Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [108 ДФЕС] (ОВ L 83, 1999 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41), заменен с Регламент (ЕС) 2015/1589 на Съвета от 13 юли 2015 година за установяване на подробни правила за прилагането на член 108 [ДФЕС] (ОВ L 248, 2015 г., стр. 9). По-специално с тези два регламента правото на достъп до административната преписка на Комисията се запазва за държавата членка, която отговаря за отпускането на помощта (вж. в този смисъл, що се отнася до Регламент № 659/1999, решение от 29 юни 2010 г., Комисия/Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, т. 56—58).

70 Разрешението, възприето в решение от 13 декември 2018 г., Ryanair и Airport Marketing Services/Комисия (T-165/15, EU:T:2018:953), не може да се приложи към случай като настоящия. Всъщност в разглежданата по настоящото дело област не съществува ограничението „предвидено в закон“ по смисъла на член 52, параграф 1 от Хартата относно правото на лицето, подало жалба на основание член 77 от Регламент 2016/679, да има достъп до преписката на ЕКЗД, както вече бе констатирано в точка 57 по-горе. Освен това по делото, по което е постановено това решение, жалбоподателите, като се позовават на член 41 от Хартата във връзка с принципа на зачитане на правото на защита, оспорват отказа на Комисията да им предостави достъп до преписката относно държавните помощи в хода на административната процедура, докато по настоящото дело както заявлението за достъп до преписката, така и решението на ЕКЗД, с което то е отхвърлено, са изготвени след приключването на административната процедура, тоест в момент, в който евентуално нарушение на правото на защита вече не е налице (вж. т. 30, 40, и 60 по-горе).

71 По същия начин аналогията, която Meta прави с ограничените процесуални права, признати на лицето, подало жалба в производствата за контрол върху концентрациите между предприятия и за прилагане на член 101 ДФЕС, като се позовава на решения от 28 юни 2012 г., Комисия/Éditions Odile Jacob (C-404/10 P, EU:C:2012:393), и от 27 февруари 2014 г., Комисия/EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112), отнасящи се до искания за достъп до административната преписка на Комисията, основана на Регламент № 1049/2001, не е релевантна за решаването на въпроса, разгледан на този етап от анализа. Всъщност в тези области съществува и специална правна уредба, която ограничава правото на достъп до преписката на Комисията, що се отнася до производството за контрол върху концентрациите между предприятия (вж. в този смисъл решение от 28 юни 2012 г., Комисия/Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, т. 118 и 119), и по отношение на процедурата по прилагане на член 101 ДФЕС (вж. в този смисъл решение от 27 февруари 2014 г., Комисия/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, т. 86).

72 По делото, по което е постановено решение от 1 юни 2022 г., Del Valle Ruíz и др./Комисия и ЕСП (T-510/17, EU:T:2022:312), жалбоподателите са били акционери или притежатели на облигации на кредитна институция преди приемането на разпоредба за преструктуриране на тази институция на основание Регламент (ЕС) № 806/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 15 юли 2014 година за установяването на еднообразни правила и еднообразна процедура за преструктурирането на кредитни институции и някои инвестиционни посредници в рамките на ЕМП и Единния фонд за преструктуриране и за изменение на Регламент (ЕС) № 1093/2010 (ОВ L 225, 2014 г., стр. 1). Те се позовават по-специално на нарушение на член 41, параграф 2, буква б) от Хартата, тъй като преди приемането на обжалваните решения Единният съвет за преструктуриране (ЕСП) и Комисията не са им предоставили достъп до документите, на които са се основали при приемането на тези решения.

73 По делото, по което е постановено решение от 1 юни 2022 г., Del Valle Ruíz и др./Комисия и ЕСП (T-510/17, EU:T:2022:312), също както при настоящото дело, жалбоподателите съответно са поискали достъп до преписката в момент, в който административната процедура вече е била приключена, за да могат да упражнят правото си на ефективна съдебна защита. По това дело Общият съд стига до извода, че жалбоподателите не могат да се позовават на правото на достъп до преписката, закрепено в член 41, параграф 2, буква б) от Хартата, след като отбелязва, че това право се отнася до лица или предприятия, по отношение на които са образувани производства или са издадени решения (вж. в този смисъл решение от 1 юни 2022 г., Del Valle Ruíz и др./Комисия и ЕСП, T-510/17, EU:T:2022:312, т. 463), като настоящият случай не е такъв. За да стигне до този извод, Общият съд все пак взема предвид по-специално наличието в Регламент № 806/2014 на разпоредба, която запазва правото на достъп до преписката за субекта, по отношение на когото е проведена процедурата, в рамките на която е приета схемата за преструктуриране (вж. в този смисъл решение от 1 юни 2022 г., Del Valle Ruíz и др./Комисия и ЕСП, T-510/17, EU:T:2022:312, т. 458 и 464). Следователно, макар положението, разгледано в решение от 1 юни 2022 г., Del Valle Ruíz и др./Комисия и ЕСП (T-510/17, EU:T:2022:312), да има някои сходства с това в настоящия случай, то се различава от него поради наличието на такава регулаторна разпоредба.

74 Решение от 20 декември 2023 г., OCU/ЕСП (T-496/18, непубликувано, EU:T:2023:857), на което Meta се позовава в съдебното заседание, е пряко продължение на решение от 1 юни 2022 г., Del Valle Ruíz и др./Комисия и ЕСП (T-510/17, EU:T:2022:312), доколкото се отнася също до заявлението за достъп до преписката, подадено след приключването на

административна процедура. По това дело Общият съд отбелязва, че правото на достъп до преписката, закрепено в член 41, параграф 2, буква б) от Хартата, се отнася до лица или предприятия, по отношение на които са образувани производства или са издадени решения (вж. решение от 20 декември 2023 г., OCU/ЕСП, T-496/18, непубликувано, EU:T:2023:857, т. 36 и цитираната съдебна практика). Той обаче отново взема предвид наличието на разпоредба в Регламент № 806/2014, която запазва правото на достъп до преписката за субекта, по отношение на когото се провежда процедурата, довела до приемането на схемата за преструктуриране, за да стигне до извода, че жалбоподателят, в качеството си на сдружение, представляващо бивши акционери, не разполага с такова право (вж. в този смисъл решение от 20 декември 2023 г., OCU/ЕСП, T-496/18, непубликувано, EU:T:2023:857, т. 37).

75 От всички изложени по-горе съображения следва, че всяко лице има право на достъп до преписка, която се отнася до него, на основание член 41, параграф 2, буква б) от Хартата, включително когато тази преписка не е свързана с производство, което може да завърши с увреждащ го акт, при условие обаче че в разглежданата област липсват специални правила, въвеждащи ограничения за упражняването на това право на достъп до преписката в съответствие с изискванията на член 52, параграф 1 от Хартата.

По факта, че преписката, до която жалбоподателката иска достъп, е преписка, която се отнася до нея

76 Сега следва да се провери дали заявлението за достъп до преписката, подадено в случая от жалбоподателката на основание член 41, параграф 2, буква б) от Хартата, се отнася до преписка, която се отнася до нея.

77 Решение със задължителен характер 3/2022, прието от ЕКЗД на основание член 65, параграф 1, буква а) от Регламент 2016/679, е прието по повод на жалба, подадена от жалбоподателката на основание член 77 от този регламент до австрийския орган за защита на данните във връзка с обработването на личните ѝ данни от Meta (чието наименование към този момент все още е Facebook Ireland).

78 Член 77, параграф 1 от Регламент 2016/679 предоставя на всяко засегнато лице правото да подаде жалба до надзорен орган, ако счита, че обработването на отнасящите се до него лични данни нарушава този регламент. Параграф 2 от посочения член му дава право да бъде информирано от този надзорен орган за напредъка при разглеждането на жалбата.

79 Когато, както в настоящия случай, разглежданото обработване на данни има трансграничен характер по смисъла на член 4, точка 23 от Регламент 2016/679, член 56, параграф 1 от този регламент предвижда, без да се засяга правилото за компетентност, посочено в член 55, параграф 1 от него, прилагането на механизъм за „обслужване на едно гише“, основан на разпределение на правомощията между водещия надзорен орган и другите засегнати надзорни органи. Съгласно този механизъм надзорният орган на основното място на установяване или на единственото място на установяване на администратора или обработващия лични данни е компетентен да действа като водещ надзорен орган във връзка с трансграничното обработване, извършвано от посочения администратор или обработващ лични данни, в съответствие с процедурата за сътрудничество между този орган и другите засегнати надзорни органи, предвидена в член 60 от посочения регламент.

80 В рамките на тази процедура за сътрудничество водещият надзорен орган е длъжен по-специално да се стреми към постигането на консенсус. За тази цел в съответствие с член 60, параграф 3 от Регламент 2016/679 той незабавно представя проект за решение на другите засегнати надзорни органи, за да получи тяхното становище и да вземе надлежно предвид вижданията им.

81 По-специално от членове 56 и 60 от Регламент 2016/679 следва, че при трансгранично обработване и при спазване на член 56, параграф 2 от посочения регламент различните съответни национални надзорни органи трябва да си сътрудничат съгласно предвидената в тези разпоредби процедура, за да постигнат консенсус и единно задължително за всички тях решение, а администраторът трябва да осигури неговото съответствие по отношение на дейностите по обработването на всички места, на които е установен в Съюза.

82 Съгласно член 60, параграф 4 от Регламент 2016/679, ако някой от другите засегнати надзорни органи изрази относимо и обосновано възражение срещу проекта за решение в срок от четири седмици, след като е било поискано мнението му, водещият надзорен орган, в случай че не приема относимото и обосновано възражение или счита, че това възражение не е относимо или обосновано, отнася въпроса до механизма за съгласуваност, посочен в член 63 от този регламент, за да получи от ЕКЗД решение със задължителен характер, прието на основание член 65, параграф 1, буква а) от посочения регламент.

83 Както посочва ЕКЗД в писмените си изявления, този механизъм има за цел чрез него да се разрешават споровете в случай на противоречиви становища между водещия орган и другите засегнати надзорни органи по всички въпроси, по които е повдигнато относимо и обосновано възражение. Съгласно член 65, параграф 1, буква а) от Регламент 2016/679 компетентността на ЕКЗД се ограничава само до тези въпроси. Той приема решение със задължителен характер за всички въпроси, които са предмет на относимото и обосновано възражение, но единствено по отношение на тях.

84 Това ограничаване на приложното поле се обяснява със самото естество на решението със задължителен характер, което е решение, адресирано до водещия надзорен орган и до всички засегнати надзорни органи и е задължително за тях, както е предвидено в член 65, параграф 2 от Регламент 2016/679 (вж. в този смисъл решение от 7 декември 2022 г., WhatsApp Ireland/Европейския комитет по защита на данните, T-709/21, обжалвано, EU:T:2022:783, т. 42).

85 Макар лицето, подало жалба на основание член 77 от Регламент 2016/679, формално да не е страна в производството пред ЕКЗД, което води до приемането на решение със задължителен характер на основание член 65, параграф 1, буква а) от Регламент 2016/679, тази жалба играе съществена роля в посоченото производство. На първо място, именно тази жалба е отправната точка за целия процес на вземане на решения. На следващо място, макар ЕКЗД да се произнася само по относимите и обосновани възражения, които са довели до несъгласие между водещия надзорен орган и поне един засегнат надзорен орган, тези възражения се вписват в рамките на процедура, започната в резултат на жалбата. В тях често се вземат предвид фактите и аргументите, изтъкнати от засегнатото лице, така че разглежданата от ЕКЗД преписка се основава поне отчасти на елементите, които това лице е посочило пред националния надзорен орган. Така това лице може основателно да поиска да провери дали въпросите от жалбата му, възпроизведени или изтъкнати в относимите и обосновани възражения на засегнатите надзорни органи, са били взети предвид от ЕКЗД или до каква степен те са повлияли на съдържанието на решението със задължителен

характер. В това отношение следва да се отбележи, че в настоящия случай в решение със задължителен характер 3/2022 многократно се прави позоваване не само на подадената от жалбоподателката жалба по административен ред, но и на самата жалбоподателка (вж. т. 45 по-горе). Накрая, жалбоподателката, в качеството си на лице, подало жалбата по административен ред, има пряк интерес от изхода на производството, доколкото с него се цели да се осигури конкретно прилагане на Регламент 2016/679 към положение, предполагащо обработване на нейните лични данни, както е изложено в тази жалба.

86 От това следва, че в случая трябва да се приеме, че подготвителната преписка на ЕКЗД във връзка с приемането на решение със задължителен характер 3/2022 се отнася до жалбоподателката по смисъла на член 41, параграф 2, буква б) от Хартата.

87 Поради това трите части на единственото основание трябва да се уважат, без да е необходимо произнасяне по четвъртата му част, изтъкната при условията на евентуалност, нито по допустимостта на решението на Integritetsskyddsmyndigheten (Орган за защита на неприкосновеността на личния живот, Швеция) от 2 ноември 2021 г., представено от жалбоподателката за първи път в съдебното заседание пред Общия съд. Следователно обжалваното решение трябва да се отмени в частта, в която се отхвърля заявлението на жалбоподателката на основание член 41, параграф 2, буква б) да ѝ бъде предоставен достъп до подготвителната преписка на ЕКЗД във връзка с решение със задължителен характер 3/2022.

По съдебните разноски

88 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като ЕКЗД е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на жалбоподателката.

89 Съгласно член 138, параграф 3 от Процедурния правилник Общият съд може да разпореди встъпила страна, различна от посочените в параграфи 1 и 2 от този член, да понесе направените от нея съдебни разноски. В случая следва да се постанови, че Meta понася направените от него съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (десети разширен състав)

реши:

1) **Отменя Решение от 7 февруари 2023 г. на Европейския комитет по защита на данните в частта, в която се отхвърля подаденото на основание член 41, параграф 2, буква б) от Хартата на основните права на Европейския съюз заявление от г-жа Lisa Ballmann да ѝ бъде предоставен достъп до подготвителна преписка на Европейския комитет по защита на данните във връзка с негово решение със задължителен характер 3/2022, отнасящо се до спора, отнесен за разглеждане от Data Protection Commission (орган за защита на данните, Ирландия) относно Meta Platforms Ireland Ltd.**

2) Европейският комитет по защита на данните понася, наред с направените от него съдебни разноски, и тези на г-жа Ballmann.

3) Meta Platform Ireland понася направените от него съдебни разноски.

Porchia Jaeger Madise

Nihoul Verschuur

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 16 юли 2025 година.

Подписи